

Tertúlia clandestina #16 amb les Bufallums

Dijous passat vam gaudir d'una magnífica tertúlia amb la presència de la **Dolors Parés** i l'**Assumpta Blancafort**, més conegudes com les **BUFALLUMS**, unes artistes que es dediquen a fer titelles i ninots a la manera tradicional. Ho havíem anunciat en aquest blog fa un mes (<https://jaumecentelles.cat/2025/01/23/tertulua-clandestina-16-en-una-maleta-de-cartro-folrat-dormen-els-titelles/>)

Va ser un experiment, perquè era la primera tertúlia que esdevenia una mena de taller, fàbrica, obrador o com li vulguem dir, perquè a més a més de les explicacions sobre la relació que tenen els titelles amb la literatura infantil, vam poder experimentar i fer, cadascuna de les 25 persones que allà ens vam aplegar, un titella de dit.

Primer vam agrair a la biblioteca Tecla Sala de l'Hospitalet, la seva col·laboració deixant-nos les taules perquè estiguéssim ben còmodes mentre manipulàvem els materials per donar-li vida al nostre titella.

Després vam recordar que els titelles quan entren a l'escola tenen una influència enorme en els infants de totes les edats. Quan els titelles entren a l'escola, els nens i les nenes adquireixen coneixements, desenvolupen la capacitat d'expressió (oral, escrita, corporal, plàstica), són més creatius i, sobretot, són més imaginatius. També adquireixen valors, autoconfiança, treballen en equip i es diverteixen.

De fet, l'infant petit, de pocs mesos, només té tres interessos: ell mateix, les mans de l'adult i alguns objectes, com el sonall. El primer titella és la mà de l'adult que es mou davant la seva cara mentre va dient, per exemple:

*Aquest és el pare,
aquesta és la mare,
aquest fa les sopes,
aquest se les menja totes
i aquest fa piu piu, que no n'hi ha pel caganiu?*

Vam recordar quan els mestres de cicle infantil anem de colònies amb la classe i, a l'hora d'anar a dormir, veiem aparèixer peluixos de tota mena, sense els quals alguns infants no poden dormir si no els abracen, o el llepen.

També vam recordar alguns titelles mítics com en Pinotxo, el senyor Cordills i altres personatges que ens han fet passar molt bones estones amb els infants com “El Jan titella” de la companyia Titelles de Lleida, per exemple, i no vaig poder estar-me de mostrar al mític Sentadillo, mascota de la biblioteca escolar, avui ja jubilat i que descansa dins la seva capsa en forma de lluna esperant que algun dia trobi algú que li arregli tot el que pas del temps i les aventures viscudes li han anat malmeten. En Sentadillo mereix una entrada a part en aquest blog, però això és una altra història i potser l'explicarem quan em decideixi a portar-lo al Museu Internacional de Titelles on trobarà bona companyia, segur.

L'Assumpta i la Dolors ens van explicar la història curiosa de com van triar el nom Bufallums i després, vam anar seguint les seves explicacions de tot el procés que empren per construir els titelles de dit i de guant.

Primer, els materials (papers, cola, aigua, cartró) per aconseguir fer la pasta de paper maixé que serveix per donar-li forma al cap.

Després els retoladors i pintures que van bé per la cara.

I finalment els elements que donen forma al vestit, els cabells, barrets, etc.

I amb les indicacions precises, ens vam posar a fer cadascú el nostre titella. Va ser curiós perquè primer no ens imaginàvem que seriem capaços de fer quelcom raonable però, de mica en mica, i veient les idees dels uns i els altres la cosa va anar agafant forma fins a aconseguir veritables obres d'art, creatives, divertides, imaginatives.

Només calia donar-los-hi vida movent-les i modulant la veu. La màgia es va produir.

Si us ve de gust conèixer el que fan podeu entrar al seu web: <https://www.bufallums.com/>
I per estar al dia, busqueu-les a l'Instagram: <https://www.instagram.com/bufallums.titelles.i.ninots/>